

MERCAT DE LES FLORS
CASA DE LA DANSA

MEG STUART / DAMAGED GOODS

Temporada 2018-19

AN EVENING OF SOLO WORKS: 7 i 8 de novembre a les 20 h. Sala PB. Preu 16 €

VIOLET: del 9 a l'11 de novembre a les 20 h. Sala MAC. Preu 22 €

MEG STUART

Meg Stuart és una coreògrafa i ballarina nord-americana nascuda a Nova Orleans que actualment viu i treballa entre Berlín i Brussel·les. Va estudiar dansa a la Universitat de Nova York, ciutat a la qual es va traslladar el 1983, i va continuar la seva formació a Movement Research, on va explorar nombroses tècniques d'alliberament. També es va implicar activament en l'escena dansística del cor de Nova York.

El 1991 va presentar al Festival Klapstuk de Leuven la seva primera peça de llarga durada, *Disfigure Study*. En aquesta coreografia, que va impulsar la seva carrera artística a Europa, Stuart tracta el cos com una entitat física vulnerable que, malgrat que es pot desconstruir, distorsionar o reemplaçar, continua tenint veu i significat. Interessada a disposar d'una estructura pròpia per desenvolupar els seus projectes artístics, el 1994 va fundar Damaged Goods a Brussel·les, amb la qual ha treballat en més de trenta produccions, des de solos com *XXX for Arlene and Colleagues* (1995), *Soft Wear* (2000) o el solo de llarga durada *Hunter* (2014) fins a grans coreografies com ara *Visitors Only* (2003), *Built to Last* (2012) o *UNTIL OUR HEARTS STOP* (2015). També s'ha embarcat en altres projectes, com ara vídeos, instal·lacions i creacions específiques per a un lloc concret, com per exemple *Projecting [Space]* a la Ruhrtriennale de 2017.

La improvisació té un paper destacat en la trajectòria de Meg Stuart. Així, ha engegat nombrosos projectes d'improvisació, com ara *Crash Landing* i *Auf den Tisch!*. El 2016, va presentar *City Lights - a continuous gathering* al teatre HAU Hebbel am Ufer de Berlín, en col·laboració amb un grup femení d'artistes locals.

Stuart aspira a desenvolupar un nou llenguatge per a cada peça, en col·laboració amb artistes de diferents disciplines creatives, i navega per les tensions entre dansa i teatre. Entre les col·laboracions que ha dut a terme destaquen les peces que ha creat amb els artistes visuals Gary Hill i Ann Hamilton, entre d'altres, i amb compositors com Hahn Rowe i Brendan Dougherty. L'ús de recursos teatrals i el diàleg entre moviment i narrativa són temes recurrents en les seves coreografies. El treball coreogràfic de Stuart gira a l'entorn de la idea d'un cos incert, vulnerable i autoreflexiu. Mitjançant la improvisació, explora estats físics i emocionals o el record d'aquests estats. El seu treball artístic és anàleg a una identitat en transformació constant que es redefineix contínuament, alhora que busca nous contextos de presentació i territoris per a la dansa.

Meg Stuart/Damaged Goods col·labora regularment amb el Kaaitheater (Brussel·les) i al HAU Hebbel am Ufer (Berlín).

L'any 2017 va rebre el Lleó d'Or de la Biennial de Venècia per la seva carrera

An evening of solo works

Estrena: 8 de novembre de 2013, Jaffa, Israel

«Com es poden traduir en moviment les sensacions i els monòlegs interiors? És possible detectar les vacil·lacions abans de parlar, els moviments involuntaris, els espais als quals viatgem quan somiem desperts, els records i les projeccions que torben la nostra consciència del present?» (Meg Stuart)

Al llarg d'aquests darrers anys, Meg Stuart ha creat un bon nombre de solos en què explora els moviments quotidians i les condicions físiques. *An evening of solo works* presenta una selecció d'aquests solos Works: *XXX for Arlene and Colleagues*, 1995; *Atari*, 2018; *Blanket Lady*, 2012, i *All songs have been exhausted* (2013).

Coreografia i interpretació **Meg Stuart** / Direcció tècnica **Jitske Vandenbussche** / Il·luminació **Emanuelle Petit** / So **Vincent Malstaf** / Tour manager **Delphine Vincent** / Assistent producció **Ana Rocha** / Producció **Damaged Goods** (Brussel·les) / Meg Stuart & Damaged Goods reben el suport del Govern Flamenc i la Comissió de la Comunitat Flamenca

Els solos que interpretarà:

XXX for Arlene and Colleagues (1995)

L'any 1995, mentre treballava a Movement Research a Nova York, Meg Stuart va arriscar-se a crear i interpretar un solo de curta durada a la Judson Church. «Havia llegit l'infame article d'Arlene Croce a *The New Yorker* sobre "art víctima" i vaig trobar increïble que un crític pogués escriure res sobre una peça que ni tan sols no havia vist, i ja no diguem que pogués suggerir que una obra d'aquestes característiques no s'hauria de produir. Em va semblar que l'única opció que tenia era respondre-li», recorda Stuart. Abordant les lluites de l'artista des de diversos angles, integra un nombre infinit de tècniques possibles en dansa, alhora que s'enfronta a una tasca impossible.

Coreografia i interpretació **Meg Stuart** / Música **Serge Gainsbourg** i **Vincent Malstaf** (amb mostres de Marcel Duchamp i Nicolo Paganini)

Atari (2018)

Atari és una improvisació basada en les idees i els conceptes de la peça de llarga durada *Sketches/Notebook* (2013), una experiència en format de performance en la qual s'havien presentat diverses accions com una sèrie d'esbossos bàsics i investigacions lúdiques. Ara, Meg Stuart torna a explorar aquest material en col·laboració amb el músic i productor Brendan Dougherty. Junts creen un espai sònic dins del qual s'embarquen en un viatge ple d'aventures en què creuen fronteres invisibles i es troben l'un a l'altre en territoris inesperats.

Coreografia i interpretació **Meg Stuart** / Música en directe **Brendan Dougherty** / Vestuari **Claudia Hill**

Blanket Lady (2012)

Blanket Lady es va crear l'any 2012 en diàleg amb l'artista visual Claudia Hill, amb motiu de l'exhibició «Moments. A History of Performance in 10 Acts» organitzada al ZKM Karlsruhe (Alemanya). En aquesta mostra internacional d'exhibicions en directe, s'investigava la història de la interpretació artística en els camps de la dansa i les belles arts, amb el focus dirigit a les obres creades per dones que, conscientment, havien volgut abordar el tema de les fronteres de gènere entre les dècades de 1960 i 1980. Partint d'aquest moviment artístic feminista, Claudia Hill va donar forma a l'aparença visual de *Blanket Lady*, subratllant el contrast entre delicadesa i duresa, protecció i vulnerabilitat, primitivisme i sensualitat. Imbuïda de vida per Meg Stuart, la protagonista de *Blanket Lady* es movia esperonada per una intensitat més fosca. El solo, inicialment concebut com a performance instal·lació, va reaparèixer a *Sketches/Notebook* (2013).

Coreografia i interpretació **Meg Stuart** / Música **Brendan Dougherty** / Vestuari **Claudia Hill**

All songs have been exhausted (2013)

«Com puc digerir la multitud d'influències i rastres que m'han format com a persona i artista? Com pot un cos desplegar genealogies quàntiques i històries no esdevingudes?» - Meg Stuart

En aquest fragment de *Hunter* (2014), Meg Stuart explora el seu propi cos com un arxiu viu poblat per memòries personals i culturals, ancestrals i herois artístics, danses, hàbits, destreses, fams, somnis, fantasies, forces invisibles, etc. Descobrint rastres al país de les coses petites que envolten el seu cos, Stuart continua empenyent, acostant, estenent, repel·lint, repetint i donant forma a aquest tipus de vestigis a través del moviment. Quan totes les cançons s'hagin exhaurit, hi haurà una dansa insinuant-se a l'horitzó?

Coreografia i interpretació **Meg Stuart** / Disseny de do **Vincent Malstaf** / Dramatúrgia **Jeroen Peeters** / Vestuari **Claudia Hill**

PREMSA

Actuació: **Meg Stuart**, *An evening of solo works* (American Realness)

Dansa contemporània, Philip Gates, 06.01.2017

En els quatre solos que integren aquest programa, Meg Stuart passa per diferents fases, gestos i poses amb gran fluïdesa. Com una nedadora que toca la paret de la piscina entre llargs, el seu cos es mou cap a una imatge o una idea, la toca amb suavitat i se n'allunya gairebé sense ni que ens adonem que hi era. Aquest plantejament es fa extensible al seu estat emocional. Així, s'interromp constantment i fa que el seu cos s'embarqui en un viatge no lineal a través dels records físics i emocionals. Les seves coreografies condueixen en tot moment l'espectador a un nou marc de referència, i comencem a preguntar-nos com un sol cos pot contenir tantes actituds i experiències diferents. Alhora, fa desaparèixer la distància entre estats aparentment dispars. Al capdavant, com n'estan, de separats, els sentiments, les influències i els desitjos tan extremadament oposats que experimentem cada dia?

Stuart mostra un cos estrany per a si mateix, que actua sobre ell com si actués sobre un altre cos, o sobre el qual actuen forces externes. El seu cos és manipulats, apropiat i posseït.

En una imatge memorable, s'engrapa amb els dits les parpelles tancades mentre riu fluixet amb una veu estranya. En una altra seqüència, mira els espectadors mentre s'estreny la cara amb les mans en una ganyota sorneguera, amb una expressió i una postura que fan pensar en un gàngster grillat de Hollywood. Tot i que hi preval la distorsió, també hi ha espai per a la tendresa. «Saps quan vaig dir "Em fa molta por que algú se m'acosti"? Ho retiro», diu al segon solo, ho retiro.

Stuart deixa que ens hi acostem, però la pregunta és a qui ens acostem exactament.

Del 9 a l'11 de novembre

VIOLET

Estrena: 7 de juliol de 2011, PACT Zollverein, Essen (Alemanya)

Sobre l'escenari, cinc ballarins ens revelen de manera simultània i singular un paisatge ple d'energia, un terreny carregat d'opcions. Les seves accions són manifestacions de fenòmens que es desfermen, imperceptibles però sempre actius. *VIOLET* és un descens vertiginós, un remolí de formes enèrgiques i escultures cinètiques plenes de detalls. Amb la col·laboració en directe del músic Brendan Dougherty a la percussió i la música electrònica.

Després d'un període de col·laboracions i d'experimentació amb altres formes artístiques, a *VIOLET* Stuart situa el moviment com a motor primari de l'obra, identificant la coreografia amb una alquímia dels sentits. *VIOLET*, possiblement la peça més abstracta de la seva llarga trajectòria, porta el segell inconfusible de Stuart: un art que dona forma a la fràgil «condició humana» en la seva intensa emergència física.

Coreografia Meg Stuart

Creada amb Alexander Baczynski-Jenkins, Varinia Canto Vila, Adam Linder, Kotomi Nishiwaki, Roger Sala Reyner
Intèrprets Márcio Kerber Canabarro, Mor Demer, Renan Martins de Oliveira, Kotomi Nishiwaki, Roger Sala Reyner

Música en viu Brendan Dougherty

Dramatúrgia Myriam Van Imschoot

Escenografia Janina Audick

Disseny il·luminació Jan Maertens

Vestuari Nina Kroschinske

Assistente escenografia Julia Kneusels

Assistente vestuari Nina Witkiewicz

Preparador assajos Joséphine Evrard

Director tècnic Jitske Vandenbussche / Tècnic so Richard König / Tècnic escenari Emmanuel Desmyter / Assistnet
il·luminació Pierre Willems / Cap producció Eline Verzelen / Assistent producció Mira Moschallski / Tour
manager Delphine Vincent

Agraïments Ulrike Bodammer, Eric Andrew Green, Claudia Hill, Leyla Postalcioglu, Anna-Luise Recke, Annegret
Riediger, Jozef Wouters

Producció Damaged Goods (Brussel·les)

Coproducció PACT Zollverein (Essen), Festival d'Avignon (Avignon), Festival d'Automne à Paris (Paris), Les
Spectacles Vivants - Centre Pompidou (Paris), La Bâtie-Festival de Genève (Geneva), Kaaaitheater (Brussel·les)

Amb la col·laboració RADIALSYSTEM V and Uferstudios (Berlin)

Amb el suport especial Hauptstadtkulturfonds (Berlin)

Meg Stuart & Damaged Goods reben el suport de les Autoritats Flamenques i la Comissió de la Comunitat Flamenca

www.damagedgoods.be

Biografies ballarins de **VIOLET**

Renan Martins de Oliveira (Brasil) va iniciar la seva formació al Centre de Moviment Deborah Colker de Rio de Janeiro als 16 anys, i un any més tard va obtenir una beca completa per estudiar al SEAD de Salzburg, Àustria. El 2010 es va incorporar a P.A.R.T.S per participar en el Cicle de Recerca, on es va centrar més intensament en la coreografia i va començar a desenvolupar les seves pròpies creacions. És autor de diverses peces i les seves obres s'han pogut veure al Brasil, Àustria, Alemanya, els Països Baixos, Portugal, Rússia i Bèlgica, entre altres països. A banda de dedicar-se a la pràctica coreogràfica, també ha actuat per a Iztok Kovac i Marysia Stoklosa, i ha participat com a intèrpret a *Re:Zeitung*, d'Anne Teresa de Keersmaeker i Alain Franco. La temporada 2013/2014 es va incorporar a Meg Stuart/Damaged Goods per a la peça *VIOLET*.

Kotomi Nishiwaki (Japó) és ballarina i *performer*. Després de formar-se a P.A.R.T.S (Brussel·les), va començar a treballar amb diferents coreògrafs i artistes, com ara Gisela Rocha, Joao Fiadeiro, Abraham Hurtado, Irina Müller i Adam Linder. Com a coreògrafa, ha creat el solo *OFF, OFF, ON!!* (2009), el vídeo *Snake Chamber* (2009), en col·laboració amb la videoartista Teresa Furtado, i la instal·lació en directe *Move here underneath the soccer field* (2011), amb Abraham Hurtado i Miquel Casponsa. Des del 2011 toca la bateria i el baix al grup Moanin' Hour, amb Niko Hafkenschied i Miquel Casponsa. Kotomi Nishiwaki i Meg Stuart han treballat plegades a *Replacement* (2006), *BLESSED* (2007), *All Together Now* (2008), *Do Animals Cry* (2009), *Atelier I* (2011) i *VIOLET* (2011).

Roger Sala Reyner (Espanya) va estudiar teatre físic a l'Institut del Teatre de Barcelona i coreografia a la School for New Dance Development (SNDO) d'Amsterdam. Com a ballari, ha treballat amb Steve Paxton, Meg Stuart, Martin Nachbar i Jęfta Van Dinther, entre altres coreògrafs. Ha participat en diverses creacions, com ara *Crying Machine* (2010), en col·laboració amb Chris Leuenberger i Igor Dobricic, i *Gerro, Minos and Him* (guanyadora a Danse Élargie 2010, Stuttgarter Tanzpreis 2013), en col·laboració amb Simon Tanguy i Aloun Marchal. Ha presentat les seves coreografies *ZOOM* i *Come to my body* a diferents festivals europeus. És membre del col·lectiu John The Houseband, un grup de ballarins i coreògrafs que també s'aventuren en el món de la música. Roger Sala Reyner ha col·laborat amb Meg Stuart/Damaged Goods a *Atelier I* (2011 i 2012) i *VIOLET* (2011).

Myriam Van Imschoot (Bèlgica) és escriptora, creadora, intèrpret, comissària i dramaturga. Va fundar Sarma, un laboratori discursiu per a la crítica, la dramàrgia, la recerca i la creació al voltant de la dansa. En el marc del projecte col·laboratiu de recerca *Crash Landing Revisited (and more)*, va crear la *performance Pick up Voices* (amb Christine De Smedt, 2008), el vídeo *Fax Film* (amb Pablo Castilla, 2008) i la instal·lació de so *Black Box* (amb Kristien Vanden Brande i Ayméric de Tapol, 2009). Actualment, Van Imschoot està immersa en un cicle d'obres dedicades a projectes a l'entorn de la veu i el paisatge. Ha treballat amb Meg Stuart/Damaged Goods en diferents vessants: com a col·laboradora artística i intèrpret (*Auf den Tisch!*, *Crash Landing*, *A Choreographic Laboratory*), com a escriptora i editora (*Highway 101*, *Are we here yet?*) i com a dramaturga: *Forgeries, Love and Other Matters* (2004), *Maybe Forever* (2007) i *The Only Possible City* (2008).

Janina Audick (Alemanya) és escenògrafa i dissenyadora de vestuari. Va estudiar art i disseny a Kassel, Berlín i Hamburg, i actualment viu a Berlín. L'any 2000 va començar a col·laborar amb René Pollesch en produccions de diferents teatres: Podewil, Volksbühne am Rosa-Luxemburg-Platz, Deutsches Schauspielhaus Hamburg, Burgtheater Wien i Münchner Kammerspiele. També ha dissenyat l'escenografia i el vestuari d'obres teatrals de Christoph Schlingensief, Schorsch Kamerun, Stefan Pucher i el col·lectiu de directors Rimini-Protokoll, i d'òperes dirigides per Peter Musbach i Sebastian Baumgarten. Va col·laborar amb Meg Stuart/Damaged Goods en la creació de l'escenografia i el vestuari de *Maybe Forever* (2007), una coproducció amb Philipp Gehmacher/Mumbling Fish.

Brendan Dougherty (Estats Units) és un compositor i músic resident a Berlín. Es dedica a la improvisació i és productor de música contemporània. Col·labora amb Tony Buck i Jochen Arbeit i és cofundador dels grups musicals Idiot Switch i Charrd. Ha col·laborat estretament amb el coreògraf Jeremy Wade en la creació de la música de *Throwing Rainbows Up* (2008), *I Offer Myself to Thee* (2009) i *There is No End to More* (2009), peces en les quals també ha actuat. La seva col·laboració amb Meg Stuart va començar el 2009, quan van organitzar una sèrie d'improvisacions al teatre HAU Hebbel am Ufer (Berlín), en el marc del festival Politics of Ecstasy. També van actuar junts a *OURSONGSLONG* (2009), de Dougherty, i *Atelier I* i *Atelier II*, de Stuart (2011 i 2012), i van col·laborar a *VIOLET* (2011), que encara està de gira per Europa.

Jan Maertens treballa principalment com a dissenyador d'il·luminació en l'àmbit de la *performance* i la dansa contemporània internacional. Ha creat dissenys d'il·luminació per a Philipp Gehmacher, Padmini Chettur, Arco Renz o Claire Croizé, i ha col·laborat amb Meg Stuart en diferents produccions: *VIOLET* (2011), *Do Animals Cry* (2009), *BLESSED* (2007), *Maybe Forever* (2007), *the fault lines* (2010) i *Hunter*

(2014). A banda d'aquestes produccions, també a treballat en diferents projectes per a llocs concrets, com ara *All Together Now* (2008) i *Auf den Tisch!* (2005-2011).

Nina Kroschinske (Alemanya), nascuda a Düsseldorf, va estudiar disseny de moda a la Universitat de les Arts de Berlín, on va tenir de professora Vivienne Westwood, entre altres docents. Kroschinske, que actualment viu a Berlín, treballa des del 2005 com a ajudant de vestuari per a diferents teatres: Volksbühne am Rosa-Luxemburg-Platz (Berlín), Burgtheater Wien (Viena) i Komische Oper (Berlín). Com a treballadora autònoma, també ha creat vestuaris per a produccions de teatre i òpera, com ara *Peking Opel*, de René Pollesch, i *Das weisse Rössl*, de Sebastian Baumgarten. També ha participat en diferents produccions cinematogràfiques. *VIOLET* és la seva primera col·laboració amb Meg Stuart/Damaged Goods.

RETALLS DE PREMSA SOBRE *VIOLET*

«Una nit increïble. Físicament exigent fins a l'última terminació nerviosa, tant per als ballarins com per al públic. Com de costum, els ballarins de Meg Stuart expressen el patiment emocional a través dels moviments repetitius del cos. Els crits silenciosos, les mans tremoloses i els moviments convulsos al terra són una prova de la seva fragilitat. I, tot i així, aquest cop tot és diferent.» Sarah Heppekausen, *WAZ/NRZ Feuilleton*

«Traumatitzats, però extremadament vius: cinc ballarins en un remolí abstracte que t'arrossega.» Hans-Maarten Post, *Utopia Parkway*

«La versió de Meg Stuart d'un ballet triàdic.» Nicole Strecker, *Deutschlandfunk*

«Tsunami Stuart. L'últim treball de Meg Stuart porta els ballarins i els espectadors a l'acceptació d'una immersió extrema en les forces desfermades del món.» *Mouvement*

«Impulsada per sons intensos i silencis ressonants, la nova coreografia de Meg Stuart canalitza les energies reprimides —naturals, musicals i alquímiques— i colpeja amb la força d'un tsunami.» Oonagh Duckworth, *The Bulletin*

«Aquesta peça no és per a tímids o sensibles. Com en un viatge psicodèlic, l'estat mental de l'espectador es pot veure alterat, ja que *VIOLET* juga amb l'experiència del present. Tot i que l'obra de Stuart acostuma a ser tot un desafiament, hi ha alguna cosa d'inoblidable i de semblant a un estat de trànsit en aquest viatge.» Alena Giesche, *Thalo Magazine*

«L'espectador se sent superat per una sensació creixent de desconcert. L'huracà sonor de Dougherty et deixa la raó i els sentits en espera. T'adones del tumult frenètic, però és com si el veiessis darrere una paret de vidre gruixut o com si estiguessis anestesiàt.» Pieter T'Jonck, *De Morgen*

Dijous 8 de novembre

Projecció de la pel·lícula *Before We go* Dins del TALLER PER A ESPECTADORS ACTIUS

Un film de JORGE LEÓN, 2014, 82'. Amb Meg Stuart, Benoît Lachambre i Simone Aughterlony.
Brussel·les. Ópera de la Monnaie.

Tres persones al final de la seva vida es troben amb coreògrafs, actors i músics: Meg Stuart, Benoît Lachambre i Simone Aughterlony. Participen en una experiència única que combina música, dansa i silenci. La seva recerca té la forma d'un homenatge a la fragilitat humana, entre realitat i representació, cossos tràgics i esperits lliures. Junts, qüestionen la seva pròpia relació amb la mort.

D'una manera inesperada, física i lírica, *before we go* parla sobre un tema tabú, el final de la vida, evocant totes les arts en un genuí tribut a la vida i a la fragilitat humana.

Obra de debut de Jorge León, estrenada mundialment en competició al festival de Marsella.

Producció Dérives (BE) | Present Perfect (BE) | Centre de l'audiovisual à Bruxelles (CBA) | RTBF (Télévision belge) | Les Films du Fleuve (BE) | Pillarbox -a division of New Impact (BE)

Distribució Films de Force Majeure

Amb el suport Centre du Cinéma et de l'Audiovisuel de la Fédération Wallonie-Bruxelles et de Voo | Tax Shelter du Gouvernement Fédéral Belge | Cinéfinance Tax Shelter | Munt - La Monnaie, TOPAZ | NV Lloyd | Ville de Bruxelles

Escrita i dirigida per Jorge León

Actors Simone Aughterlony, Benoît Lachambre, Noël Minéo, Lidia Schoue, Meg Stuart, Michel Vassart, Thomas Wodianka

Director fotografia Jorge León, Rémon Fromon, Thomas Schira

Disseny so Quentin Jacques

Música original Liesbeth Devos, Walter Hus, George Van Dam, Alexander Verster

Edició Marie-Hélène Mora

Productors Julie Freres, Marc Bouteiller

DAMAGED GOODS

«Tenir companyia» vol dir que no estàs sol, que comparteixes el temps i l'espai amb altres persones. *Damaged Goods* és una identitat en transformació constant, que es redefineix continuament i busca nous horitzons. Crec que si vols explorar nous territoris t'has de permetre accedir a llocs desconeguts. La companyia es reconfigura en cada projecte, tot i que acostumo a treballar amb alguns ballarins en més d'un espectacle. M'agrada crear una estructura oberta en què els ballarins siguin independents i puguin fer la seva feina i la d'altres artistes. Crec que aquesta possibilitat els enriqueix i, per tant, enriqueix el seu treball. La participació de totes aquestes persones canvia i dona forma a la natura de l'obra.» - Meg Stuart.

El 1991, el Festival Klapstuk de Leuven (Bèlgica) va presentar per primer cop a Europa una peça de Meg Stuart. La nova producció de llarga durada, *Disfigure Study*, va rebre molt bones crítiques tant a Bèlgica com a altres països. La seva segona creació, *No Longer Readymade* (1993), va emprendre una extensa gira i va llançar la seva carrera artística a Europa. Inspirada per l'ambient artístic de Bèlgica i interessada en la creació d'una estructura pròpia amb la qual poder desenvolupar els seus projectes artístics, Stuart va fundar *Damaged Goods* a Brussel·les el 1994.

El nom de la companyia prové de la primera crítica que Stuart va rebre per *Disfigure Study* a *The Village Voice*, on Burt Supree va escriure: «Però el que absorbeix Stuart és el fracàs, el gruix obstinat i matusser del cos, els seus desitjos enganxifosos i les seves cruels ineficàcies. I tots es mostren com a béns malmesos.» Meg Stuart el va trobar un nom escaient per a la seva obra coreogràfica, que no pretén ressaltar el virtuosisme, sinó que busca revelar el món ocult dels ballarins mentre es qüestionen a ells mateixos sobre l'escenari.

La companyia actua com una estructura mòbil i oberta que fomenta, produeix i coordina el treball artístic de Stuart arreu. També col·labora amb un gran nombre d'artistes i institucions, amb els quals ha creat més d'una trentena de produccions, des de solos —*XXX for Arlene and Colleagues* (1995), *Soft Wear* (2000) i el solo de llarga durada *Hunter* (2014)— fins a grans coreografies com ara *Visitors Only* (2003), *Built to Last* (2012) i *UNTIL OUR HEARTS STOP* (2015). Altres tipus de projectes inclouen publicacions (per exemple, *Are we here yet?*), vídeos (*the invited*, *Somewhere in Between*), instal·lacions (*The Only Possible City*) i projectes específics per a un lloc concret, entre els quals el més recent és *Projecting [Space]* (2017).

Atès que la improvisació és una part cabdal de la pràctica coreogràfica de Meg Stuart, ha engegat nombrosos projectes d'improvisació, com per exemple *Crash Landing* (1996-1999), *Auf den Tisch!* (2005-2011), *City Lights - a continuous gathering* (2016) i el festival *Intimate Strangers* (2008, 2011), on es presenta el treball dels socis artístics de la companyia, juntament amb les obres pròpies.

Meg Stuart/*Damaged Goods* col·labora regularment amb el Kaaitheater (Brussel·les) i al HAU Hebbel am Ufer (Berlín). Ha estat una companyia resident a la Schauspielhaus Zürich (2000-2004) i la Volksbühne am Rosa-Luxemburg-Platz de Berlín (2005-2010). Del 2010 al 2015 la companyia va actuar al teatre Münchner Kammerspiele, convidada pel seu director, Johan Simons. Així, les obres *Built to Last* (2012) i *UNTIL OUR HEARTS STOP* (2015) van ser coproduïdes amb el Kammerspiele. Posteriorment, Johan Simons també va convidar Meg Stuart/*Damaged Goods* a col·laborar amb la Ruhrtriennale (2015-2017). El projecte *Projecting [Space]* (2017) va ser creat especialment per a la Ruhrtriennale 2017.

Des del 2017, l'escenògraf Jozef Wouters és un artista independent resident a *Damaged Goods*. Fent servir el seu [Decoratelier](#) a Molenbeek (Brussel·les) com a seu, ha posat en marxa diferents projectes.

PREMSA
MERCÈ ROS
93-256 26 14
mros@mercatflors.cat
www.mercatflors.cat

MERCAT DE LES FLORS
Consorci format per

Amb la col·laboració

